

JUDAS KYSSSEN

KRISTINA TILVEMO &
MICHAEL WAINWRIGHT

SPÄNNINGSROMAN

AMBULAN

Hoi
förlag

Prolog

HON KÄNNER ANEDRÄKTEN mot sin hals. Fräna pustar som tvingar henne att vända bort ansiktet. Gruset knastrar under fötterna när hon mödosamt släpar honom framåt, och hon känner motståndet i hans kropp. Muskelnas spänning, en kinkande tyngd.

Han är som ett barn. Ett alldeles för stort barn.

Hon drar ett djupt andetag, in under den grå halsduken. Inte långt kvar till dungen och de skyddande skuggorna. Yllemössan faller ner över ögonen och hon pressar upp den samtidigt som hon tar ett fastare tag om hans midja. Armen är lealös över axlarna och hon baxar honom mödosamt framåt. Då och då halkar armen ner igen och hon rättar till den för att orka fortsätta. Det är tungt nog över nacken, och trots nattkylan klibbar håret av svett.

När hon andas ut kommer kraftiga rökbolmar. Luften smakar snö och över fälten hänger månen rund och rödaktig.

Det hade kunnat vara en magisk kväll.

Mannen ger ifrån sig ett grymtande läte. Det som blivit hans signum den senaste tiden.

Vreden griper henne.

Fram tills nu har allting varit en enda lång fest. Nu är det över. Har blivit dags att avrunda.

Time to say goodbye.

Framför dem ligger mörkret som ett stort djur. Vaksamt väntande, med de stora tassarna beredda. Ändå är hon inte rädd längre. Vet att det snart är över.

När hon äntligen anar skuggan till höger saktar hon av. Ger mannen en sista kyss och sluter sina ögon.

Kassarna dunkar mot framhjulet när Peter Larsson vinglar upp på trottoaren och skjuter in den gnisslande Monarken i cykelstället. Han viker upp kragen mot det fallande regnet och skyndar in.

Detta eviga vatten. Hemma frös han aldrig, klarade vilket snöfall som helst. Men här. I Malmö kommer regnet utan förvarning. En rå köld som med vindens hjälp letar sig in var den vill.

Fingrarna är stela och Peter slinter innan han lyckas lirka in lägenhetsnyckeln i dörren. I hallen sparkar han av skorna och lämnar blöta spår efter sig in till köket. Han baxar upp kassarna på bänken. Gör en åkarbrasa och hänger den blöta regnjackan på en pinnstol.

När Erika stormar in tio minuter senare har han just plockat upp tomater och gurkor, yoghurt och bananer, det danska rågbrödet och ett paket Löfbergs på bänken.

– Hallå, är du redan hemma? Vad snabb du var. Jag som tänkte överraska.

Hon ler mjukt. Baxar upp en vit kartong på köksbordet.

– Det är en present, till oss. För ... vi har ju faktiskt mer eller mindre flyttat ihop.

Hon tar Peters hand och drar honom till bordet. Peter tittar nyfiket på paketet.

– Vad kul. Är det något sportigt eller till hemmet?

– Något för välbefinnandet.

Erika river bort wellpapp och tejp och lyfter till sist upp en otymplig svart tingest ur pappkartongen.

Peter känner igen den som en kaffemaskin. En gigantisk espressobryggare, inte helt olik dem på barer och restauranger.

Han nickar snopet mot sin gamla Philips. En trotjänare som hållit bra sedan han köpte den på Ica för etthundrafemtio kronor.

– Men nu förstår jag inte? Vi har ju en kaffebryggare.

– Du skojar med mig. Erika fnysir och plockar ner den gamla från Perstorpsskivan. Hon snor ihop sladden och går mot hallen. Det här är ingen kaffebryggare, det är en Impressa Z7 One Touch.

Peter iakttar henne med stigande frustration. Han tycker om kaffebryggaren. Gillar hur den gurglar. Hur vattnet fräser sig runt kalket som en okuvad fjällbäck. För att till sist komma ut som hederligt gamm'kaffe.

Visst, den kanske borde avkalkas lite oftare. Men att komma hit med ett monster. Det är folk som Erika som gör att återvinningen svämmas över av funktionsdugliga bryggare. Det knyter sig i magen men Peter vill inte tjafsas. Han fattar bara inte att hon inte frågade.

Han ser irriterat på det nyköpta paketet med Löfbergs Lila, medan Erika oberört fortsätter att packa upp monstermaskinens olika delar.

När hon äntligen gnisslat loss samtliga delar ur bergen av plast och frigolit glimmar maskinen till. Som ett överlägset hånflin.

– Det var nåt djävulskt vad stor han är, utbrister han med händerna i sidorna. Vad kostar en sådan?

– Nitton.

– Nittonhundra! Du är inte klok. Man kan ju köpa bryggare för tre.

Erika rufsar honom roat i håret.

– Älskling ... nu talar vi inte hundralappar. Detta är klass. Men gillar du den inte så ... Det är bara att välja. Löfbergs Lila eller Erika Kinch.

Hon knycker på nacken och fortsätter koppla samman delarna. Rör sig hemtamt mellan köksbordet och bänken under köksskåpet medan Peter sjunker ner på en köksstol.

Han vet inte om han ska skratta eller gråta. Så ofantligt mycket pengar. Pengar som skulle räcka till mat och skolgång åt åtta barn i ett helt år med SOS Barnbyar.

– Vänta bara tills du smakat, du kommer att älska det. *Catch!*

Peter fångar paketet i luften. Jamaicanskt Blue Mountain.

Erika eller Löfbergs Lila. Det var ju också ett val.

Han vet när slaget är förlorat. I själva verket finns inget mer att säga.

Utan ett ord öppnar han skåpet vid diskbänken och slänger paketet med Löfbergs. Philipsbryggaren får stå kvar i hallen för vidare transport till Myrorna.

DÖDEN HADE VARIT oundviklig, därom rådde intet tvivel. Kriminalkommissarie Lennart Holmström hänger upp jackan bakom dörren. I år hade han nästan trott att han skulle få följa med till Fredrik, sonen som stod för annandagens kalkonmiddag. Men hustrun skulle få åka själv i vanlig ordning. Alltid var det någon skit som dök upp och störde julefriden. Det hade bara inte behövt vara av den här omfattningen.

Han gnuggar näsroten med tummen och pekfingret, försöker bli av med den molande huvudvärken. Tvärs över Porslinsgatan lyser bankjättens adventsljusstakar; tvåhundra likadana. De utlovar glögg och trivsel och Disney med släkten, men Holmström ser dem inte. Han har nyss återvänt från sitt andra besök på mordplatsen där han pratat med tekniker och trampat i moddig snö.

Om blodspåren finns inte mycket att säga. De går inte att misstolka.

Händelseförloppet ter sig tämligen klart och Holmströms tankar drar iväg. Vandrar rastlöst fram och tillbaka, som vargar efter ett köttstycke på fel sida om stängslet.

En distinkt knackning i två-plus-en-takt får kriminalkommisarien att se på sitt armbandsur. 07.30, exakt. Vem hade trott något annat? Punktlighet var ett av nykomlingens mest utmärkande drag.

Kriminalinspektör Mitra Bathvandi öppnar utan att invänta svar och placerar leende två dubbla espresso på bordet, innan hon sjunker ned i besöksstolen och sträcker ut sina ben. Doften av nymalet kaffe sprider sig i rummet. Holmström nickar tacksamt och känner livsandarna återvända.

**Oavsett om en människa avrättas med en kula i
huvudet i ett mörkt gathörn, hittas livlös efter elva timmar i en
städskrubb utan övervakning på akuten, eller dör ensam med liggsår
på ett underbemannat äldrevårdshem, finns det någon som ligger
bakom. Någon som gett en order. Någon som bär ett ansvar.**

New York, sommaren 2013. Med ett djärvt ingrepp räddar den unga svenska läkaren Peter Larsson livet på en svårt skadad bilförare.

Ett halvår senare ser Peter – som nu tjänstgör på Malmö sjukhus – en gymnasieelev brutalt skjutas ned på gatan. Än en gång försöker han rädda ett människoliv.

De två händelserna bildar upptakten till ett rafflande kriminaldrama där Peter och flickvännen Erika dras in i en våldsam värld präglad av oväntade vändningar, stark psykisk påfrestning och tvära kast mellan Malmös hårda gatuliv och Lunds akademiska elegans.

Hoten mot Peter och Erika kommer snart från flera håll. När en ny mordvåg sveper in över Malmös mörka gator handlar det bara om att överleva. Frågan är hur mycket – och vem – man är beredd att offra.

Judaskysssen bygger vidare på den starka traditionen av politiskt engagerad skandinavisk kriminallitteratur som bär en tydlig social och politisk agenda.

Alla patientfall bygger på verkliga händelser.

**h&h
förlag**

ISBN 978-91-7697-068-3

9 789176 970683